

jeseň 2009

číslo 52, ročník 23

SLÁDKOVIČ

Časopis žiakov a profesorov
Gymnázia Jána Kollára so žiackym domovom v Báčskom Petrovci

ŠKOLE K DEVÄŤDESIATKE

NAŠE ÚSPECHY

EXKURZIE

SÚBEH

PÔVODNÁ TVORBA

ZÁBAVA

www.jankollar.org

90 ROKOV NÁŠHO GYMNÁZIA

ŠTART 2009/2010

TITULNÁ STRANA: Časť súčasnej zostavy literárneho krúžku Sládkovič
POSLEDNÁ STRANA: Žiaci GJK v našej klubovni pri prezentácii
v medzinárodnom projekte z Dolnozemsých reálií

ÚVODNÍK

A zase nový školský rok otvoril brány gymnázia, pozdravil nových a staronových žiakov, spevnil priateľstvá, rozšantil neposedníkov, rozplakal a potešil.

Tradícia pokračuje. Nové rána nesú už dávno známe piesne starého budíka, a už sa náhliš, chceš dobehnúť čas, nemeškať na prvú hodinu. Nasadiš si masku hlboko zanieteného vzorného žiaka, sedíš a počúvaš (alebo sa aspoň tak tváriš) ☺. Čoskoro je tu však prvé odpovedanie, prvé testy a písomky. Snažíš sa prekonať svoju lenivosť a aspoň niečo si zapamätať pre prípad, že nejakým zázrakom nebudeš mať možnosť použiť ťaháky. Napokon to dotiahneš do štvrtého ročníka a uvedomíš si, že tu nejde len o obstatie pri svojej (dobrej) povesti, ale v prvom rade ide o budúcnosť, o tvoju budúcnosť, o budúcnosť tejto školy.

Položme si teda otázku, čo všetko nám gymnázium ponúklo, a čo alebo či sme si vôbec niečo z toho vzali? Stredoškolské roky rýchlo ubiehajú. Využime ich teda čo najlepšie a bavme sa. No, nezabudnime na zmysel školenia a snažme sa čím efektívnejšie zošľachtiť svoj život vedomosťami, ktoré skutočne nie sú (???) zbytočné.

predsedníčka Sládkoviča
Ivana Bovdišová

STATISTIČKI PODACI NA POČETKU ŠK. GODINE 2009/2010

U školskoj 2009/2010. godini Gimnaziju „Jan Kolar“ sa domom učenika pohađa 340 đaka, koji su raspoređeni u 14 odeljenja. Od ovog broja, 72 učenika je smešteno u Domu učenika koji se nalazi u sklopu gimnazije.

U I.a razredu ima 28 učenika a odeljenjski starešina je prof. Nataša Struharová
U I.b razredu ima 33 učenika a odeljenjski starešina je prof. Anna Struharová
U I.c razredu ima 24 učenika a odeljenjski starešina je prof. Anna Medved'ová
U II.a razredu ima 22 učenika a odeljenjski starešina je prof. Ján Kopčok
U II.b razredu ima 25 učenika a odeljenjski starešina je prof. Tatiana Korošová
U II.c razredu ima 28 učenika a odeljenjski starešina je prof. Dragana Polovina
U II.d razredu ima 24 učenika a odeljenjski starešina je prof. Jaroslav Chlpka
U III.a razredu ima 24 učenika a odeljenjski starešina je prof. Maria Gašparovská
U III.b razredu ima 21 učenik a odeljenjski starešina je prof. Vierošlava Struharová
U III.c razredu ima 25 učenika a odeljenjski starešina je prof. Tatjana Krivak-Amidžić
U IV.a razredu ima 20 učenika a odeljenjski starešina je prof. Mária Činčuráková
U IV.b razredu ima 18 učenika a odeljenjski starešina je prof. Mariena Diňová
U IV.c razredu ima 30 učenika a odeljenjski starešina je prof. Branislava Janković
U IV.d razredu ima 18 učenika a odeljenjski starešina je prof. Anna Hansmanová

*Gymnázium Jána Kollára so žiackym domom
Báňský Petrovec*

*Prídeľne Vás pozývame na oslavu
90-leho výročia založenia školy.*

Program

Prídeľ 2. októbra 2009

*19.00 Prezentácia knihy
Driaditelia Gymnázia v Petrovci 1919 – 2009
a pripomínanie si jubilei Pavla Kútajského,
Samuela Špeváka a Michala Linkotského
(slávnostná sieň gymnázia)*

Pribeľ 3. októbra 2009

*9.00 – 14.00 Športové a iné aktivity
(areál školy)*

*17.30 – 18.00 Príchod a vítanie hostí
(Plovenské vojvodinské divadlo)*

*18.00 – 19.30 Slávnostný program
(veľká sieň PVD)*

20.00 Koktail - GJK

*Driaditeľ školy
Palo Belička*

MY mimo hodín -

aktivity, exkurzie...

Škole k deväťdesiatke

Venovať by sa dalo mnoho vecí, najmä ktakému silnému jubileu, k okrúhlym narodeninám... Veľké číslo si vyžaduje i veľkú pozornosť, a preto zo všetkých skvostov a bohatstiev sveta, mojej škole venujem čas.

Čas nielen ten, keď o tom teraz píšem, ale i čas, v ktorom na ňu myslím a spomínam si na všetko, čo som v nej a s ňou kedy zažila. Je to z úctou a zo srdca, lebo človeku je najťažšie vzdať sa svojho vlastného času. Podeliť sa o neho len s tým, koho alebo čo má rád, a kto alebo čo je toho hoden.

Už ubehli celé tri roky každodenného vstávania a dláždenia neviditeľných chodníkov, ktoré nás viedli k nej, do jej náručia, za jej hlasom. Teraz stúpame trochu inšou cestou než podosiaľ, cestou, ktorá nás má priviesť na koniec dráhy, k nášmu cieľu a každého k jeho vlastnej budúcnosti. Až do konca škola pôjde s nami držiac naše ruky vo svojej už zvráskavenej, ale rovnako nežnej. Kto vie, čo nás tam za rohom čaká? Neistota a vždy nové otázky, či výzvy a neurčitost? Ale strach mizne pri jej tichých slovách, pravidelných krokoch a usmievavej piesni, ktorú nám poslednýkrát do duše hrá, ako čerstvá pamiatka. Nenechá nás odísť nepripravených, nepustí nás na cestu hladných a vyzbrojí nás známosťou, ako starostlivá matka.

Keď si iba pomyslím, čo s nami všetko prežila, čo nám všetko odpustiť musela a predsa sa ani raz nestážovala... Ten period, počas ktorého sme boli jej zverencami nedopustila sa nepozornosti. Lebo v našom úspechu bola jej radosť. A nikdy si ju nenechala iba pre seba, ale vždy sa s nedočkavosťou o ňu s nami podelila. Čo jej teda možno viac venovať, než miesto vo svojom mladom srdci, spomienku na krásne roky a drahocenný čas, v ktorom možno hrdo povedať: „Áno, to je moja škola!“

Jana Zorjanová IV.a

Stojím pred veľkou bránou, v hĺbe tváří známych i neznámych, a čakám. Po prvýkrát prechádzam ohromnými dverami a ocitnem sa v celkom novom svete. V tej chvíli si uvedomujem, že už nie som dieťa a v hlave mi odznievajú slová, ktoré som už viackrát počula od starších kamarátov: Roky v petrovskom gymnázium sú najkrajšie roky života. Spoznávam spolužiakov, potom aj iných kamarátov z mnohých slovenských osád. Naše dni sú vyplnené žartami, priateľstvom a neustálymi úsmevmi. Dospievame. Zvykáme si na to, že sami musíme bojovať, postaviť sa do cesty každej prekážke a víťaziť. Musíme víťaziť. Všimam si, že nám to ide celkom dobre. A držíme spolu. Navzájom sa podporujeme, pomáhame si. Áno, aj vzdelanie, nadobudnuté vedomosti sú dôležité, no dôležitejší je kontakt, ľudia, vynaliezavosť. Naučiť sa dosiahnuť každý svoj cieľ a zostať pritom humánnym. Poslednýkrát vystúpiť ohromnými dverami ako dospelý človek pripravený pre život. Táto chvíľa sa už neuveriteľne rýchlo blíži a ja by som ju chcela vždy len odkladať. Je mi tu dobre, ešte nechcem odísť! Všetci tí kamaráti, zážitky, cestovania, nekonečný smiech a radosť, úspechy a zlyhania, no nakoniec zase len úspechy a zase radosť. Ohromnú, nekonečnú radosť-práve to mojej škole želim k jej veľkému jubileu.

Hana Slavková IV.a

Škole k deväťdesiatke

Bol prvý september 2006. Stála som pred budovou Jána Kollára a čakala... Okolo mňa bolo ešte mnoho vystrašených tvárí. Zrazu vyšla von jedna postava. Nižší, tmavovlasý chlap s príjemným úsmevom. Bol to náš riaditeľ. Šli sme do slávnostnej sieni. Tam na nás čakali i štyri profesorky. Čakala som na svoje meno. Vysoká profesorka, v zelených šatách to napokon vyslovila,

Miroslava Dudášová. Tak som sa stala žiačkou 1.a triedy. Vtedy sa to začalo...

Dnes som už štvrtáčkou. Za necelý školský rok zavriem dvere na tejto škole a budem iba jej minulosťou.

Všetci čakajú na štvrtý rok, a keď to príde, radi by sa vrátili do prvej triedy.

Za tieto tri roky sa mi všeličo stalo v tejto škole. Nové kamarátstva, nové vedomosti, mnoho smiechu, často slzy, netrpezlivosť, očakávanie, strach, šťastie...

Každý rok zájazd do Nitry. Tam som spoznala nových, zaujímavých kamarátov, s ktorými som v kontakte ešte i dnes. Spoznala som Slovensko ako i Rakúsko, čiže Viedeň.

Žiacke exkurzie boli vždy zaujímavé a plné dobrodružstiev.

Toto gymnázium mi poskytlo všeobecné vzdelanie a verím, že ma pripravilo na dobré cesty života.

Miroslava Dudášová 4.a

* * *

Plynú roky a čas necháva stopy za sebou v podobe spomienok. Bolo to dávno, keď som cestou do základnej školy prechádzala vedľa budovy gymnázia a hovorila sebe: „Toto je moja budúcnosť!“ S prítomnosťou strachu a trochu neistoty, cítila som potrebu stať sa žiačkou tejto strednej školy. Všetci vybrali som sa na cestu báčskopetrovského gymnázia.

Ako prváčikovia sme boli nazývaní „gušteri“, v druhej triede nám hovorili: „už nie ste malí“, tretia trieda priniesla „plnoletosť“ a záverečný ročník nám dal meno „maturanti“.

Na začiatku s malým percentom strachu, čo nás čaká a s prítomnosťou pozitívnej trémy sme vstúpili do slávnostnej siene, kde sme dostali lístok na cestu po gymnáziu spolu so „sprievodkyňou“ - našou triednou profesorkou. Cesta sa zdala byť ťažká, únavná, zdĺhavá, ale aj plná prekvapení... Rojenie negatívnych myšlienok znemožnili zastávky. Každá prestávka, každý vtip so spolužiakmi a profesormi, každý úsmev na chodbe, nerealizovaná hodina, dobrá výhovorka, každá pozitívna známka, ospravedlnená hodina, účes profesora, lapsus linguae, žiacke perličky, zaujímavé prednášky, nové vedomosti a predovšetkým gymnastika a volejbal, farebné experimenty, laboratórne cvičenia, Zlatý rez, makadamy a New York, mikroskopovanie, Present Simple a Present Perfect, ich liebe dich, Sigmund Freud a bipolárne emócie, úúúdaje a informáácie, neandertálec, súbeh Prečo mám rád slovenčinu, prečo mám rád Slovensko a časopis Sládkovič, Bogdan Popović a dugouzlazni akcenat, fotografia a impresionisti, Bach a requiem, Aristoteles a dedukcia, cogito ergo sum a moja prvá jednotka!!! Nespočetné množstvo rozličných situácií vybudovali z nás to, čo sme dnes. Postavení pevne na nohy s vlastným „ja“ a pohľadom na svet.

Budova nášho gymnázia počas týchto 90 rokov rozbystrila zrak a osvietila um tisícom mladých, ktorí navždy zostanú jej žiakmi s večným autogramom na akomsi papieri. S istotou môžem povedať, že jazda je vynikajúca a ešte zostalo len zopár kilometrov do poslednej zastávky, kde na nás čaká nový vlak.

Ivana Bovdišová 4.a

Naše úspechy

NA NAŠEJ ŠKOLE SÚŤAŽ ZO SLOVENČINY

V sobotu, 16.mája bežného roku bola brána petrovského gymnázia znovu otvorená dokorán. Už o pol desiatej sa to hemžilo žiakmi-Slovaákmi. Slovákmi, ktorí sa za svoji národnosť nehanbia, ktorí chcú ukázať, čím sú a čo vedia. Prebiehala tu totiž republiková súťaž zo slovenčiny. S vedomosťami získanými od malých nôh všetci už netrpezlivo čakali testy.

Súťaž otvoril riaditeľ gymnázia Paľo Belička, po ňom sa súťažiacim prihovorila i predsedníčka výboru pre vzdelávanie pri NRSNM Svetlana Zorňanová. Organizačné pokyny podali profesorky slovenčiny Anna Hansmanová a Mária Gašparovská, a potom sa už účastníci rozbehli do tried, lebo na desiatu hodinu bol naplánovaný začiatok písania testov. Podľa väčšiny súťažiacich testy ani neboli tak ťažké, bolo treba len dobre popremýšľať, a aj na to bolo času-až do poludnia. Počas práce komisie na preverovaní testov, žiaci z iných osád si mohli obzrieť niektoré časti Petrovca, a potom mali voľno až do štrnástej, keď bolo slávnostné vyhodnotenie súťaže, udeľovanie cien a záverom aj spoločný obed v internáte. Ceny udelil predseda SVS, Dr.Michal Týr, ktorý tiež pravdivo konštatoval, že nielen odmenení, lež všetci účastníci si zaslúžia pochválenie, lebo účasť na republikovej súťaži predsa nie je malá vec a dokazuje pochvalyhodné vedomosti účastníkov. Rozdiely v počte bodov boli niekedy veľmi malé, ba v niektorých prípadoch malo rozhodujúcu úlohu možno len šťastie. Napokon však najlepšie výsledky dosiahli:

Z prvého ročníka:

1. Želislav Poliak z Kovačice, Gymnázium Mihajla Pupina
2. Miriam Rut Elijašová z Báčskeho Petrovca, Gymnázium Jána Kollára
3. Miluška Balážová z Báčskeho Petrovca, Gymnázium Jána Kollára

Z druhého ročníka:

1. Jarmila Hricová zo Starej Pazovy, Ekonomická obchodná škola Vuka Karadžića
2. Marko Gajan z Kovačice, Gymnázium Mihajla Pupina
3. Monika Stracinská z Báčskeho Petrovca, Gymnázium Jána Kollára

Z tretieho ročníka:

1. Filip Filip zo Starej Pazovy, Gymnázium Jána Kollára
2. Hana Slavková z Báčskeho Petrovca, Gymnázium Jána Kollára
3. Jana Zorjanová z Báčskeho Petrovca, Gymnázium Jána Kollára

Zo štvrtého ročníka:

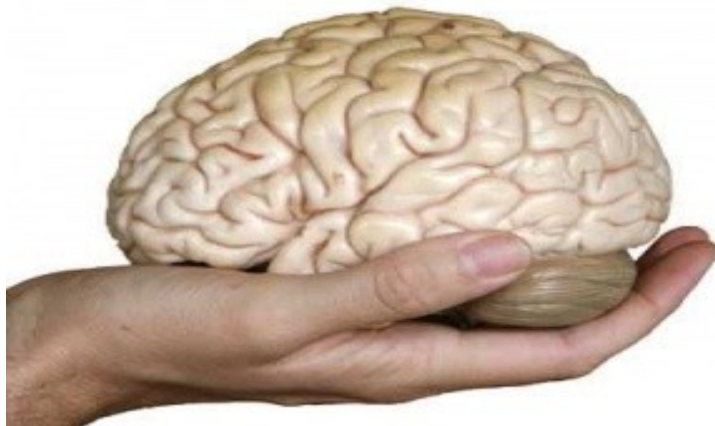
1. Anna Margareta Valentová zo Selenče, Gymnázium Jána Kollára
2. Darko Poliak z Kovačice, Gymnázium Mihajla Pupina
3. Hana Pavelková z Báčskeho Petrovca, Gymnázium Jána Kollára

Hana Slavková IV.a

Naše úspechy

PETROVSKÉ GJK NA KVÍZE KOLIKO SE POZNAJEMO

Kvíz vedomostí z histórie národov žijúcich vo Vojvodine sa zorganizoval i tento roku, je to už štvrtý rok v poradí. Kvíz Koliko se poznajemo- Kol'ko sa poznáme je časťou projektu Výkonnej rady AP Vojvodiny pod menom Afirmácia multikultúry

a tolerancie vo Vojvodine. Tohtoroční účastníci kvízu z našej školy boli Silvia Bohušová, Ján Demrovský, Aleksandar Kolarić a Blaženka Melichová,

tohtoroční tretiaci, teda vlani žiaci druhého ročníka. Pripravovali ich profesori dejepisu na našej škole Anna Struhárová a Ján Benda. Na súťažení, ktoré bolo 24. marca v Temeríne, naše gymnázium obsadilo prvé miesto. Tak naše GJK 5.mája postúpilo ďalej, kde sme obsadili druhé miesto. No už ďalej sme sa nedostali. Aj tak to bola pre nás osožná a pekná skúsenosť.

účastníci kvízu

Naše úspechy

JEDEN POHĽAD NA NOVÉ ZÁMKY

Po dlhej noci a ešte dlhšom cestovaní v komfortnom kombíku automobilovej značky Mercedes, vystúpila som v centre mesta **Nové Zámky**. Keď som si dobre prezrela mapku s vyznačenou cestou, ktorá ma má doviesť k ubytovni Športhotel, bolo iba 6h ráno a na uliciach nebolo takmer nikoho. Čas sa vliekol...

Obišla som celý areál ihriska (vedľa neho som mala byť ubytovaná). Myšlienky sa mi rojili hlave. Nevedela som, čo sa bude diať, kam sa mám podieť. Vybrala som z tašky foťák. No, zbohom! Vzala som si nesprávnu memorickú kartu a na tejto nemám miesto pre fotky. Smola! Tak som čakala ďalej... a čakala som... ustavične som čakala...

Hudba z mobilu mi krátila nekonečné chvíle. Pripomínalo mi to nočné cestovanie. Kolísali sme sa zboka na bok na mäkkých sediskách cestami cez susedné Maďarsko. Nepoznala som nikoho. Všetci mlčali. Jedna zastávka, druhá, a sme na mieste. Znovu som sama. Vybrala som sa späť do hotela, sadla som si do kresla a... čakala. Zrazu sa chodbou začali preháňať ľudia, ktorí sa práve prebudili zo sna. Prešli raňajky a bol čas ísť na námestie. Ved' konečne sme mali prijať najvyššie uznanie pre literárne práce na tému **Prečo mám rád slovenčinu, prečo mám rád Slovensko**. s veľkou nedočkavosťou som čakala slávnostné udelenie cien. Budova Matice slovenskej sa stala slávnostným ambientom, kde sa všetko dôležité odohrávalo. Na vchode nás vítal dychový orchester a vnútri znova pestré vystúpenia. Prvú na zozname pri udeľovaní odmien boli zahraniční účastníci, medzi ktorými som sa na pódium dostala i ja, ako nositeľka čestného uznania. Zaburácal potlesk. cítila som sa ako v siedmom nebi. Námaha potrápiť sa trochu so slovami, stojí za to. Potom nás obkolesili ľudia z médií. *keď som vyslovila meno Petrovec*, ďalšie slová už neboli

potrebné, lebo interview dopovedal sám novinár *s chválou a obdivom*. Petrovec je teda dobre známy a na dobrom hlase na Hornej zemi. Program pokračoval a priblížil sa ku koncu. Ako na záver dňa sme mali spoločný obed v susednej škole.

Nastal čas rozísť sa. Pre mňa to znovu znamenalo ešte jednu dlhú chvíľu samoty a čakania, keďže som mala na cestu vyraziť až večer. Ale z tej trápnej

situácie ma dostala jedna mladá pani. Timea. Pozvala ma k sebe domov. A nielen to, ešte ma i štedro uhostila, pripravila pre mňa bryndzové halušky a postarala sa o to, aby som sa načas dostala na dohodnuté miesto pre odchod. Bola som jej viac ako povďačná! Tým sa to asi i končí. Cesta domov bola rovnako dlhá, rovnako namáhavá, iba som viac času strávila v spánku. Ved' ráno treba ísť do ŠKOLY...

Jana Zorjanová IV.a

Naše úspechy

ALMA MATER - MOJA ŠKOLA, NAŠE ŠKOLY

Hneď po začiatku bežného školského roka pribudol na nástenku v učebni slovenčiny ešte jeden papier s veľkými písmenami. **Pozvánka na ďalší súbeh pre Slovákov žijúcich mimo Slovenska.** A hneď som si povedala: Prečo nie? Je to pre mňa vždy nová výzva... Povyzvedať sa o niekoľkých pre mňa nových, zaujímavých veciach, a potom cestovať. Pracovať a baviť sa navzájom. Spolužiačka a kamarátka Ivana Bovdišová mala o tomto podobnú mienku, a tak som už v tom nebola ani sama. Obe sme sa pevne rozhodli, že to bude len pozitívna skúsenosť navyše a dali sme sa do písania.

Súbeh vypísal Výskumný ústav Slovákov v Maďarsku a celá súťaž niesla názov **Alma Mater-Moja škola, naše školy.** Na každej z nás teda zostalo napísať výskumnú prácu v rozsahu 5 do 8 strán na tému týkajúcu sa našej školy, alebo vzdelávania sa vôbec.

A dali sme sa do práce. Vz dali sme sa časti voľného času počas zimných prázdnin, čítali sme rozličné materiály týkajúce sa našich tém a nakoniec sme to všetko zhrnuli do jedného celku-do práce, ktorú každá z nás zaslala na spomenutý súbeh.

Potom už len čakať začiatok apríla, keď sa malo odohrať vyhodnotenie súťaže, na ktoré boli pozvaní všetci autori prác.

Do Nového Mesta pod Šiatrom sme dorazili práve na obed, riaditeľ Paľo Belička, profesorka slovenčiny Anna Hansmanová, účastníčky Ivana Bovdišová a Hana Slavková. Okrem Slovákov z Maďarska, pridali sa k nám i niekoľkí súťažiaci z Rumunska.

Program nášho prvého spoločného dňa bol voľnejší. Hneď po obede sme si obzreli hrad v neďalekom Sárospataku s krásnym okolím. Druhý deň bol už oveľa vážnejší. Hneď po raňajkách sme sa totiž začali pripravovať na prezentáciu napísaných prác, a po príhovore riaditeľky Slovenskej školy v Novom Meste pod Šiatrom Júlie Kuczikovej a slávnostnom otvorení Jánom Fuzim, predsedom CSS a Štefanom Kraslánom z Ministerstva školstva, sme sa už so štipkou pozitívnej trémy dali do prezentovania napísaného.

Všetci účastníci boli rozdelení do troch skupín. Prvú skupinu tvorili žiaci základnej školy s 18 prácami, druhú stredoškólači s 21 prácou, a do tretej boli zaradené štyri vysokoškólačky. Zapadli sme teda do kategórie s najväčším počtom prác a konkurencia nebola malá. Do ohľadu sa brala písaná a prezentovaná forma práce a určite komisii nebolo ľahko rozhodovať o prvých troch cenách.

Ja a Ivana sme sa na takomto súbehu zúčastnili po prvýkrát a naozaj sme sa držali športového pravidla, že najdôležitejšie je účinkovať. Druhú cenu v našej kategórii získala naša spolubývajúca z Maďarska, a prvú žiačka z Rumunska, ktorá zaujímavo spracovala slovenské svadobné obyčaje, i keď nás to trochu zaskočilo, keďže jej téma sa veľmi netýkala zadanej. Po vyhlásení výsledkov sme už čoskoro znova sedeli v autobuse, potom z Békešskej Čaby autom rovno do Petrovca.

Tak máme za sebou ešte jednu skúsenosť, a ktovie na čo nám to ešte môže byť dobré. Život je predsa nevyspytateľný, nové kontakty nevynechateľné a písanie samých prác veľmi poučné. Tak... Prečo nie? Veď stredoškólske roky netrvajú dlho, a predsa sú určite jednými z najkrajších. Snažme sa ich teda využiť čo lepšie, kreatívnejšie a bohatšie, kým ich ešte máme...

Hana Slavková IV.a

Pôvodná tvorba

ČO JE ŽIVOT?

Počuť plač tenký, milý
to je znak nového života.
Narodilo sa malé dieťaťko.
Všetci sa radovali
iba ono plakalo.

Umenie je žiť,
cestu v živote kliesniť.
Do neznáma kráčať
do priepasti nepadať.
Byť vzorom každému.

Len jeden chybný krok
už si tam.
Všetko mení svoj smer.
A ako rieka mení tok,
brániť sa toho musíš.

Život je boj
a kto v ňom zvíťazí?
Keď rieka mení svoj tok.
Nedbaj na to, kráčaj smeľ,
buď hrdina, veď to je večný boj.

Keď sa mladosť pominie
a staroba klope na dvere,
buď šťastný, že odchádzaš.
Nech všetci plačú za tebou
A ty sa teš!

Veď ty si prežil krásny život,
a ukončil si večný boj. Veď te
taký by som chcela, aby bol
život môj.

DNES, ALEBO ZAJTRA

Život, taký krásny a plný nadšenia...
A zrazu slza, nepokoj v duši.
Bolesti, trápenia, súženia a problémy.
Dnes chodíš v prepychových šatách.
A zajtra v roztrhaných handrách.
Dnes piješ plný pohár vody.
A zajtra prosíš aspoň o kvapôčku.
Dnes pomáhaš ľuďom.
A zajtra po tebe skáču a drvia ťa.
Dnes a zajtra.
Stále náa sprevádzajú.
Dnes sa ti usmieva dobro.
A zajtra sa na teba hnevá, mračí
a zúri zlo.
Chceš žiť pre dnes, aby ti bolo zajtra
lepšie?
Alebo zo zajtra nech ideš na
dneskajšok?
Rozhodni o tom.
Dnes alebo zajtra.

Pôvodná tvorba

EMÓCIA, KTORÁ SPÁJA

Prečo svet obstál?
Prečo ešte žijeme?
Máme na to veľký dôvod.
Vďaka jednému citu,
ktorý pocítila každá
živá bytosť na svete.
Citu tak peknom, krásnom,
milom a dojmavom,
Ze ti aj slzu vyroní z dna duše.
Z citu tzv. láska.
Ona je tá, ktorá nás každodenne
zobúdzá do života.
Nemožno sa jej vyhnúť.
Nemožno spať pri jej zobúdzaní.
Láska nám veľa toho dáva
a preto aj veľa očakáva.
Bez nej by sa nedalo žiť.
Ona je každodenným pokrmom
pre nás.
Každodenne sa kocháme na nej
aspoň očami.
Niektorí sú tuční od nej,
iní zasa vychudnutí.
Blúdime jej ulicami,
blúdime jej svetom.
Vždy je taká rušná, plná ľudí,
ktorí narážajú jeden na druhého
až kým nenájdu
ten skutočný princíp lásky.
Potom sa dvaja spolu
vyhýbajú tomuto svetu
a odchádzajú do svojich nových
svetov, snov lásky.

STARÝ OTEC

Znovu starý otec ochorel.
Po siedmych rokoch ležiac v posteli,
zachytila ho nová porážka.
Chudák, aký je bezmocný.
Z jeho úst sa dá vycítiť
iba jemné chrchotanie a stonanie.
Najhoršie je to, keď sa pozeráš
ako človek bojuje so životom
a ty mu v tom boji nemôžeš pomôcť.
Studená ruka sa mihnúť nemôže.
Človek je zaviazaný o postel.
Na jeho tvári sa vyjadrujú emócie
a mierna nálada.
Uist'uje nás, že je všetko s ním
v poriadku,
Len, aby sme sa netrápili.
Milý úsmev a žiariaci jas sa mu
odzrkadľuje v očiach.
Všeličo prežil v živote.
Bol dobrým človekom.
Teraz tu utláča posteľ svojim
nemocným telom.
Chcem vám niečo povedať,
chcem vám dať nejaký znak,
odpoveď, otázku
aspoň jedno písmeno, aspoň jedno.
Ale nemôžem.
Choroba mi nedovolí.

Anna Čázarová IV.d

Pôvodná tvorba

ZVONEC

Pííí!!! Paf! Zazvonil budíček svojím prenikavým tónom. Miina ruka po ňom lenivo udrela, aby ho utíšila, ale netrafila. Buchotom dopadol na zem. Pííí!!! Pííí!!! Pííí!!!

- Ved' už vstávam! Už som hore! – s tými slovami sa kotúl'ala z postele a horko ťažko vypla budík. Vzdychna si, odhrnula dlhé čierne vlasy z ešte rozospataj a pritom nahnevanej tvári a ťarbavo sa postavila na nohy. Zapla si televíziu, nastavila automat na kávu a odplazila sa do kúpeľne. Cink! Automat oznámil, že káva je hotová. Mia sa narýchlo obliekla, vyliala do seba kávu, keď tr්ර්ර. Otvorila dvere. Bola tam suseda, chcela si požičať trochu mlieka, lebo práve zistila, že sa jej minulo. Mia ochotne dala susede mlieko a potom ešte s kusom raňajok si obliekala kabát, vzala plecniak a vyšla von. Pred dverami zistila, že má dve rozdielne topánky na nohách. Cinkajúc zväzkom kľúčov konečne odomkla dvere, natiahla správnu topánku a uháňala von. Zastala si na zastávku, kúpila si noviny a už počula známe din-din z prichádzajúcej električky. Nasadla, očami iba prebehla po titulkoch v novinách a už na ďalšie din-din zoskočila z električky. Spolu s ešte mnohými žiakmi sa vydalal rýchlym krokom k červenohnedej budove. Na schodoch pred budovou počula nepríjemný zvuk zv්ර්ර්ර! A rýchlo sa rozbehla dnu. Akonáhle vbehla do učebne a vybrala si kniky z plecniaka do učebne vošla nevysoká profesorka, s prešedivenými vlasami a svoj prísny pohľad skrývala za staromódnymi okuliarmi, ktoré sa Mii zdali až komické. Začala sa prvá prednáška. Pred jej koncom Mia už bola celkom zúfalá, že bude trvať večne:

- Tak dobre, už dost'! Kedy konečne prestaneš?!

Zv්ර්ර්ර!

- No konečne!

Vyšla z učebne, na chodbe sa stretla s kamarátkami, s ktorými rozpútala veľmi zaujímavý rozhovor a preto ďalšie zv්ර්ර්ර! Ju vôbec nepotešilo. Vošla do učeben a rýchlo si prečítala kopu poznámok z minulého týždňa predtým ako nízky, usmievavý, takmer plešatý profesor vošiel do triedy s kopou kníh. Prednáška sa jej páčila, a preto jej čas rýchlo letel. No napriek tomu ju zv්ර්ර්ර! Potešilo. Zv්ර්ර්ර!!! Zv්ර්ර්ර!!! Zv්ර්ර්ර!!! Jedno zv්ර්ර්ර striedalo druhé a Miina nálada sa menila podľa toho, ktorý profesor vošiel

Pôvodná tvorba

do učebne. Predposledné zvýrr! Do triedy vošla mladá, prívetivá profesorka, ale hovorila monotónne a preto jej hlas veľmi uspával žiakov. Miina hlava sa pomaly spúšťala a viečka jej boli strašne ťažké.

- Prebud' sa! Musíš toto počúvať, bude ti to treba...

Darmi si takto nahovárala z driemot ju prebudilo iba posledné zvýrr! Žiaci vstávali a s rachotom opustili areál školy. Din-dinm znovu počula Mia svoju električku. Nasadla a vystúpila na najbližšej zastávke pred jej bytom.

- Musím skočiť ešte do obchodu. Dnes mám chuť na nejakú Aziskú špecialitu... Asi pôjdem do tej reštaurácie na rohu...

Dvere po otvorení cinkli presne tak ako to počuť v starých filmpch, keď niekto vchádza do obchodu.

- Dobrý deň. Prosím si tom-yum a jedno zelené karí. Prosím vás, aby ste mi to zabalili.

Cengot nádob v kuchyni a potom tik! – Jehno kari a tom-yum chotové!

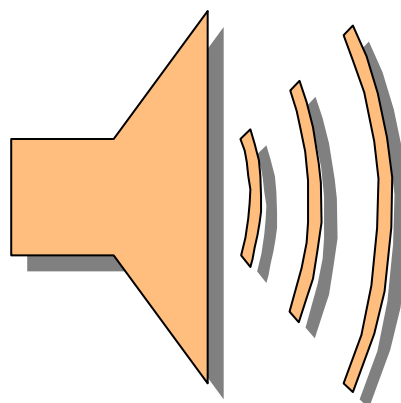
- Ďakujem.

Mia prišla domov, najedla sa, trochu si niečo čítala, pozerala televíziu, surfovala po internete a podobne. Večer sa znovu odplazil do kúpeľne a obliekla si do svojho mäkučkého pižama zdobeného medvedkami a mesiačikmi. Lahla si spať.

- Už je asi jedenásť... – pomyslela si keď počula z ulice ako doleha din-din električky a potom tíško zaspala. Zzzzzz.....

Pííí!!!

Stanislava Sládečková IV.b

Pôvodná tvorba

ČÍM PLNÍM MOJU OBLOHU...

Som mladá, mám život pred sebou. Niekde vo vnútri mám veľkú túžbu, väčšiu než hociktorú inú, niečo spraviť v budúcnosti – niečo, čo si ľudia všimnú a čo im pomôže v živote. Aby som to dosiahla, musím začať s malými vecami, aj keď si ich mnoho ľudí ani nevšimne.

Obloha s jedným obláčikom je len obyčajná jednoduchá pre mnohých ľudí, ktorí sa na ňu dívajú. Taký malý chumáčik na priestrannej modrej plachte neupúta na seba veľa pozornosti. Vlastne, málo je tých ktorí si ten obláčik aj vôbec všimnú. To je môj začiatok: malý, skromný, ľudia ho nechápu. Ale neostáva to tak, časom a prácou tie oblaky sú väčšie, hromadia sa celé chumáče, viac a viac, nie sú už také biele.....a čo? Znovu sa človek pozrie hore a povie, že vidí oblohu, akú videl viackrát v živote. Však, prečo by ho zaujímalo o koľko je viac oblakov na oblohe? Pomaly sa stmieva a mnohí svoje práce končia. Ja tu predsa nemôžem zastať, musím ísť ďalej a čoskoro..... Je tma, nebo plné oblakov, ktoré sa vlnia jeden cez druhý,... rastú, tmavnú. Niekdajší tichý vánok prerastol vo veľký vietor, hučí, piští,...počasie je chmúrne....to je môj úspech, to čo robím a chcem ľudom ukázať, zároveň im aj pomôcť. Toľká túžba, ako oheň ktorý neustále horí, viac a viac, cítiš ho všade....Konečne si takú oblohu aj všimnú, ibaže....im sa to nepodobá na niečo zvláštne, povedia že je to všedná, hnusná obloha. Radšej sa ani na ňu nebudú dívať. Nemajú o ňu záujem, ani vôľu ju rozumieť. Ale to, čo chcem dosiahnuť, nie je iba táto sivá obloha v mojej námahe a práci. Chem sa s tým čo mám zdeliť. Chcem, aby tie oblaky spolu darovali ľudom dážď! Nádherný, upokojujúci, plný radosti. Každý ho môže pocítiť, leje bez prestania. Niečo čo budú vidieť, niečo veľké a krásne.

Ale, žiaľbohu, mnoho ľudí, aj keď si všimnú to čo im chcem ukázať, nepochopia to. Málokto ľudí majú radi dážď. A prečo? Ved', je taký užitočný, taký pokojný, vznáša ťa nad všetko, do tajomného miesta kde máš útechu pred strachmi, pred bôľom. No, predsa.....pre nich je smutný, nudný, vôbec nie pekný.....veľké brvno čo zakrylo slnko, zatvorilo dvere a ukrylo nádeje mimo tvojho dosahu.....Ale to ma ani toľko neprekvapuje, lebo ma málo kto chápe. Tak je to keď si umelkyňou, nemôžeš to ani od nich očakávať. Však, nedovolím takým veciam, aby ma zastavili. Ukážem im to, ved' preto to aj robím. Musím sa im však prispôbiť a hovoriť jazykom väčšiny (akým mi budú rozumieť): keď sa zleje ten nádherný dážď, a ako vlna prejde dolinou a obalí ju tisícmi malými kvapkami, ktoré budú namáhavo cestovať čím ďalej, koľko len môžu.....Vtedy sa zazelenie tráva, kvety si rozprestrú lupienky, najprv ten prvý, potom druhý a tak rad radom budú kvitnúť a vylievať na stovky pestrých farieb vôkol seba. Príroda sa osvieži a ožije. Rôzne vône, farby upútajú oveľa väčšiu pozornosť a bude to aj občerstvenie, ktoré rastlinám pomôže ďalej pokračovať...

Už som začala a budem sa usilovať v tom aj zotrvať, lebo chcem niečo dobré pre iných spraviť. Viac, než môžem vysvetliť. Ved' radosť, ktorá príde tým, že robíte niečo pre iných je tá najkrajšia. Preto nechcem prestať, príde deň keď bude aj moja obloha plná oblakov hotová pre toto všetko....Jediná smutná skutočnosť je tá, že mnohí tú krásu uvidia iba „po tom daždi“.

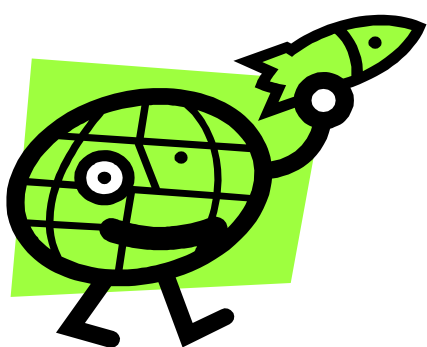
Miriám Rut Elijašová II.d

Pôvodná tvorba

KOMUNIKÁCIA NAŠA KAŽDODENNÁ...

Slová... Každodenné milióny slov. Dopovedané myšlienky, otvorené otázky, pohnútky šťastia i zármutku. Spoj viacerých duší, viacerých dôb, viacerých veľkých nápadov. Jedným slovom, slová. Jedinečný a najbohatší, najvyspelejší spôsob komunikácie.

Deň neprejde bez komunikácie, nekonečných slovných piesní, neohraničeného radu napísaných slov. A ako čas ubieha, množstvo sa neúprostne zväčšuje. I možnosti sú stále rôznorodejšie. Starodávna túžba

chvíľkového spojenia vzdialených krajov sa už splnila. Priateľstvo sa utužuje, láska rozvíja, známosti narastajú, kreatívne nápady sa šíria. Jednostranná komunikácia v podobe tlače, televízie a rádia, sa už dá čiastočne nahradiť priamym rozhovorom, ba i vizuálnou blízkosťou. Krásne myšlienky v podobe najrozličnejších kní spájajú minulosť s prítomnosťou, prítomnosť s budúcnosťou. Lavíny slov sa každodenne rútia smerom k Zemi a spolu s ňou sa pohybujú v priestore i čase. Často zaniknú, no ich natalita je predsa väčšia. Okolnosti sa každodenne rozširujú, ale praveký spôsob komunikácie zoči- voči nikdy nezanikne aj napriek neprajným predpovediam. Nie, nedovolíme to! Najúprimnejší a najprirodzenejší typ predsa nikdy nezaniká.

Komunikácia však neznamená len množstvo slov, ale aj spôsob, emócie, stav duše. Niekedy stačí len jediné stretnutie pohľadov, nežné pohladenie, mávnutie, ktoré hovorí oveľa viac. Najdôležitejší je kontakt. Kontakt viacerých myšlienok, tiel, i duší. Ved' bez neho by život nemal farby dúhy, bol by jednotvárný, šedý, ba ani žiť by sa celkom nevyplatilo.

Komunikácia je základom spoločenského života. A toto nie sú prázdne slová, ani nadarmo vytrovený atrament. Komunikácia je dôležitým faktorom, jednou z najsilnejších zložiek ľudskej existencie. Pred ľuďmi je večná povinnosť zdokonaľovať ju, cibriť, skrásľovať, nezneužívať, a s lákou a výlučne dobrými úmyslami, maximálne využívať jej čaro.

Hana Slavková 4.a

Pôvodná tvorba

MIRIS

Miris trulog lišća,
Miris kiše, magle,
Miris ranjenog neba,
Miris suza mojih, suza svačijih,
Miris zimskih ruža i hrizantema,
Miris tople kafe,
Miris izgubljene nevinosti,
Miris jednog zagrljaja,
Miris bola,
Miris tvoje kože,
Miris ljubavi,
Miris tvoj pod mojim noktima,
Miris sećanja,
Miris mokre zemlje,
Miris dogorelih sveća,
Miris utehe,

Miris prošlosti,
Miris budućnosti,
Miris osmeha,
Miris krvi prolivene,
Miris snega što dolazi,
Miris dalekog sunca,
Miris strasti, uzdaha,
Miris dečjeg plača,
Miris zaborava,
Miris reči,
Miris straha,
Miris mog doma,
Miris novembra,
Miris svih mirisa,
noćas se širi mojim snom...

Nevena

Z tvorby bývalých žiačok GJK

Pôvodná tvorba

DÁŽĎ

Na obzore nevidno slnečného svitu. Už niekoľko dní slnko neukázalo svoju tvár. Akoby s ním zmizol každý úsmev a všetka nádej. Pusté sú ulice, nikde živej duše. Kvapôčky hustého dažďa sa tíško stekajú po listoch na stromoch a šepcú tajné slovíčka. Šumenie neprestáva, sprevádza ma na každom kroku. Zakrivená cesta vedie ma ako záhadná sila novým smerom s neznámou orientáciou.

Mláčky povedľa ciest akoby nádeže mojich slz, ktoré už zem nevládze vpiť a niet slnka, aby ich vysušilo, aby ich navrátilo do ustáleného kolobehu vody. Tie mláky máčajú moje topánky, ako tak pomaly kráčam. A nielen topánky, ale i džínsy sú mi už spolu omočené od všetkej vlahy, ktorá ma obklopuje. Čím sa ďalej predieram tou osudovou cestou, tým viac na mňa dolieha ťarcha kvapôčok dažďa, ktorým umysel neprekazí ani daždník, zmietaný občasným vetrom v mojej ruke. Už sa dostali aj na moje dlhé plavé vlasy. A predsa to nie je až také hrozné, v porovnaní s tým, čo sa deje v mojej hlave a ešte viac v rozbúranom srdci. V tom vnútornom svete na scéne prevláda taká silná búrka, akú si svet nevie ani predstaviť. Nielen dážď, blesky a hromobitie, ale i potopa zaplavila moju dušu, že viac nemám východiska. Akoby sa všetky nádrže zeme otvorili a chceli ma utopiť svojím silným objatím. Vlastne najstrašnejší je ten fakt, že v tých vodách nie je možné utopiť sa, len sa večne nimi brodiť a premáhať nepremožiteľné vlny, ako princ v zakliatom jazere smrti. A v tom som len sama ja. Nikto iný. Ani len na pobreží niet nikoho, kto by sa prípadne staral o tých, ktorí sa nájdu v podobnej situácii, v boji o život a smrť. Nikto nestojí o ľudí, ktorí potrebujú pomoc, lebo im život visí na nitke. Tak aj na uliciach je pusto, akoby dedina bola opustený zabudnutý ostrov. Jej obyvatelia sú pozatáňovaní vo svojich teplých príbytkoch a nerobia tam nič životne dôležité. Niektorí spia, iní sa len nudia. Ak sa aj nájde niekto citlivý na vnútorný hlas svedomia a intuitívne sa pozerá von oknom, viac sa sústreďuje na dážď, ako na ľudí, ktorí sa v ňom potulujú. Ani osamelé dievča s bledou tvárou, v premočenom odevu a ľadovými údmi nie je hodné ich pozornosti...

Preto odchádzam, lebo tu pre mňa niet pomoci. Odchádzam navždy. Stojím so sklonenou hlavou. V duši ako porazený vojak z frontu s hlbokými smrteľnými ranami. Ani čas nie je taký dokonalý lekár, aby tie rany vyliečil. Pomaly srdce stuháva, stále menej cítim jeho prácu.

...Vlak za vlakom odchádza, ťahá sa po vlhkých koľajniciach. Ten môj je tu onedlho a potom zmiznem ako tóna v hmle. Dážď bude mi sprievodcom – druh príbuznej povahy. S ním bude môj údel každodenný. Pôjde so mnou...

Aspoň sa ostatným začne brieždiť.

Jana Zorjanová 4.a

Pôvodná tvorba

Literárny krúžok Sládkovič
na Gymnáziu Jána Kollára so žiackym domovom vypisuje

SÚBEH

o literárne výtvary žiakov v kategórii: poézia, próza

Súbeh sa vypisuje pri príležitosti 90-teho výročia školy.

Tematicky sa neobmedzuje.

Rozsah: próza maximum 5 strán,
poézia maximum 5 básní

Súbeh je otvorený do konca októbra.

Zúčastniť sa môžu všetci žiaci našej školy.

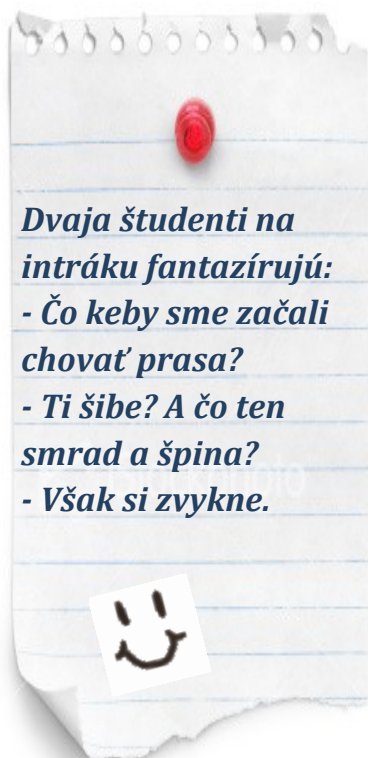
Ceny: 1., 2., 3. cena pre prózu
a 1., 2., 3. cena pre poéziu

Vyhodnotenie: 18. novembra 2009

vedenie krúžku Sládkovič

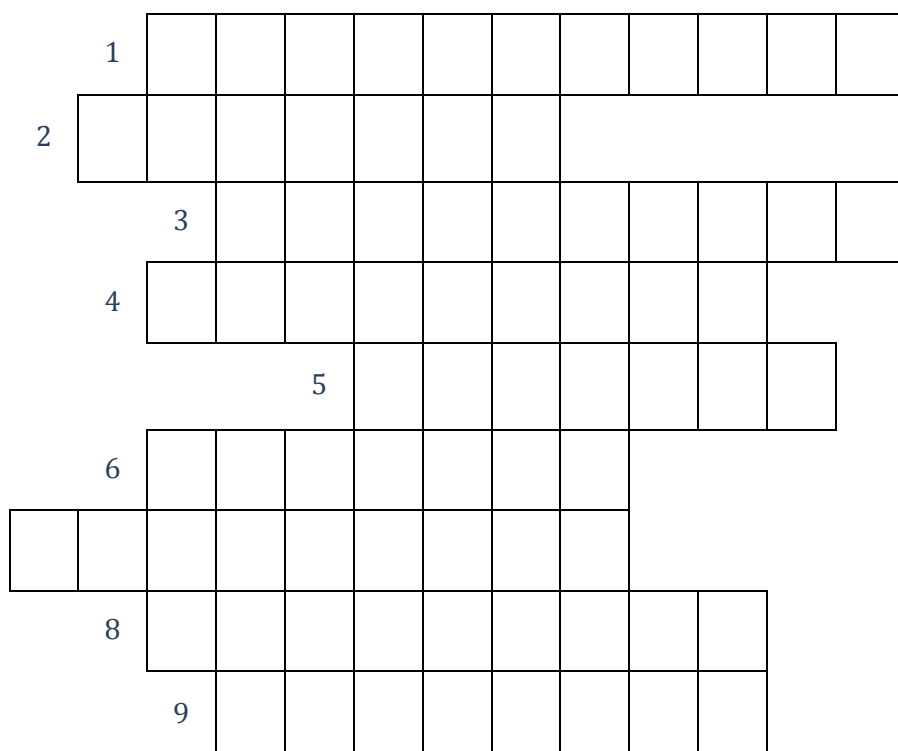

ZÁBAVA... ☺

KRÍŽOVKA! ☺

1. Aký športový krúžok máme na škole?
2. Najčastejšie priezvisko našich profesorov
3. Jeden z jazykov na našej škole
4. Meno vášho najobľúbenejšieho časopisu, ktorý teraz držite v rukách ☺
5. Odbočka našej školy
6. Budova, kde mávame prírodné vedy
7. Školská odbočka
8. Typ našej strednej školy

Blic vtip! ☺

Rozprávajú sa dvaja žiaci v škole:
 - Máš domácu?
 - Mám
 - Tak nalej...

Pripravil: Ivan Beláni III.b

THE END

DO BUDÚCEHO ČÍSLA...

REDAKCIA SLÁDKOVIČA JESEŇ 2009:

Ivana Bovdišová (predsedníčka)

Členovia redakcie: **Anna Čásarová, Filip Filip, Hana Slavková, Jana Zorjanová**

Technická úprava: **Filip Filip**

Poradné profesorky: **Mária Gašparovská, Anna Hansmanová**

Fotky: z osobných archívov aktérov a iných zdrojov

webová stránka školy: **www.jankollar.org**